

ИВАНА ЂИРЈАКОВИЋ

ЗАВЕТИНА У ЧАЧАНСКОМ КРАЈУ

Ивана Ђирјаковић
СЦГ 32000 Чачак
Народни музеј

UDK: 398.332.1

УВОД

Заветина, односно обетина (како се у чачанском крају назива) је општесеоска слава. „Реч „обет“, „објет“, „објат“ у значењу заветног обећања позната је свим Словенима. Обетинште у Срба је место на коме су одржаване заветне молитве.“¹

Обичај опште сеоске славе, када иду литије, крстоноше по пољима и обилазе свето дрвеће – записе, преостао је још из паганства, али је христјанизовањем изгубио многе карактеристике које је раније морао имати. „И стварно, словенска веровања о дрвећу и гајевима још покрај паганства, потврђује више извора. Још Константин Порфирогенит спомиње Словене који су заузели острво Св. Георгије и приносили жртве поред огромног храста.“²

Наша православна црква се са култом дрвета и биљака брзо измирила. То се најбоље види из чињенице да „у култу светог дрвета, записа у адорирању његовом и приношењу жртава њему, узимају учешће свештеници. Све то учинило је да је култ дрвета и биљака у нашем народу и данас необично свеж и јак“.³

1. Шпиро Кулишић, Петар Ж. Петровић, Никола Пантелић, *Српски митолошки речник*, ЕИ САНУ, Бгд., 1998, стр. 323.

2. Шпиро Кулишић, *Сћара словенска религија у свейлу новијих истраживања посебно балканолишких*, дјела књига LVI, Сарајево, 1979. године, стр. 60.

3. Веселин Чајкановић, *Сћара српска религија и митологија*, БИГЗ, Бгд., 1994. год., стр. 169.

Иако се заветина, односно обетина назива сеоском славом, и поред неких заједничких елемената са крсном славом, пре свега сечење колача под записом који представља бескрвну жртву и сигурно је настао христијанизацијом (као замена за крвну жртву која је сигурно постојала),⁴ све остале радње које се у овом обреду врше указују на то да је сврха заветине „стимулисање или ограничење природних појава за добробит људи“.⁵

„У генетској основи заветине лежи култ божанства атмосферских појава“.⁶

Назив „литије“ или „крстоноше“ означава само део свечаности који се односи на ритуални опход, када поворка иде кроз поља са црквеним реквизитима. Неке радње које крстоноше врше такође указују на предхришћанску и магијску основу овог обичаја. Крстоноше стварају замишљени круг око сеоског атара крећући се следе на десну страну. Познато је магијско значење круга као заштите од злих сила и њихових лоших утицаја у многим обичајима. У овом случају окруживање села представља заштиту од евентуалних временских непогода. По народном веровању лева страна је слабија, назадна и несрећна, док је десна јача, напредна и срећна, и због такве симболике крстоноше се увек крећу од леве назадне ка десној напредној страни. Лितिје око светог дрвета обилазе три пута, а познато је да се свака магијска радња обавља три пута. И ношење црквених реквизита по пољима представља христијанизовани облик некадашњег ношења идола.

Запис, свето дрво, је најчешће храст. „Храст у старим индоевропским религијама познато је дрво бога громовника. Код нас се храст по правилу узима за бадњаке и за записе. Где се поред цркве налази храст или храстов гај, то су вероватно света дрвета преостала још из времена паганизма.“⁷

Осим храста за записе се узимају разне врсте дрвећа, најчешће плодна стабла воћа (крушка, јабука, трешња итд.). Запис – свето дрво је табуисано, не сме се сећи, са њега се не откидају гране, нити се на било који начин сме оскрнавити. Свако село има по један „главни“ запис, код кога се врше најважнији обреди, а други, „пољски“ записи су нижег ранга. Значење светог дрвећа – записа најбоље је објаснио Ве-

4. Да је саставни део заветине некада била крвна жртва потврђује заветина у Источној Србији где се и даље задржало клање јагњета под записом. Заветину у Североисточној Србији анализирао је др Слободан Зечевић.

5. Слободан Зечевић, *Заветина у Североисточној Србији*, ГЕМ 36, стр. 48.

6. Слободан Зечевић, *Обичаји и веровања*, ГЕМ 44, Београд, 1980. год., стр. 16.

7. Веселин Чајкановић, *Сџара српска религија и митологија*, БИГЗ, Бгд., 1994, стр. 170.

селин Чајкановић: „Света дрвета према томе не би била ништа друго него зграде у којима божанство станује... Још Плиније Старији из I века после Христа рекао је за дрвета да су „храмови богова“, *numinum templa*“.⁸

Запис се обавезно кити венцем од цвећа који рано ујутру на дан обетине праве девојке и овај венац од цвећа и другог биља (најчешће житарица) представља жртву светом дрвету, тј. божанству које оно представља.

Из свега до сада реченог о заветини, односно обетини, може се закључити да овај обичај поред хришћанског „омотача“ (сечење колача, учешће свештеника у обреду, ношење црквених реквизита) у својој основи има умољавање божанства атмосферских појава за плодност, и сеже у далеку старину.

У селима у околини Чачка, и у самом граду, овај обичај је одржан до краја Другог светског рата, када је наредбом комунистичких власти забрањен. По речима Воја Лукића из Доње Горевнице, „слава у селу је спровођена све до 1945. године, када је по директиви забрањена“.⁹ У селу Соколићи, по наредби локалних власти, исечена је столетна крушка која је била „богомоља“, тј. главни сеоски запис. Било је и хапшења свештеника који су, и поред забране, са крстоношама ритуално обилазили село и држали молитве крај записа. Крстоноше су потпуно искорењене у селима око Чачка до 1950. године. Обетина је од тада прослављана без обилажења записа, али је свака кућа прослављала у кругу породице и пријатеља. Села која имају своју цркву прослављала су обетину у црквеном дворишту, а литије су обилазиле око цркве уместо око записа по атару села.

Са буђењем националне свести од 1989. године, нагло се почела обнављати прослава обетине у чачанским селима, и то посебно једног њеног дела – обредних литија – крстоноша. Обнова једног угашеног обичаја не може се одиграти без иновација које носи савремени живот.

На основу доступне грађе и теренских истраживања на територији општине Чачак видећемо како је обетина прослављана пре, а како се слави данас после њеног поновног успостављања.

Уочићемо разлике и новине настале у прослави обетине 90-тих година двадесетог века.

8. ИБИД, стр. 172.

9. Др Радул Марковић, Милољуб С. Пантовић, *Доња Горевница*, Библиотека „Хроника села“, Бгд., 1996. год., стр. 143.

Свако село има своју обетину, „и то обично бива од Васкрсенија до Петрова поста“.¹⁰

У чачанском крају обетине су од Вазнесења господњег – Спасовдана до Петрових поклада – беле недеље.

Спасовдан или како се у народу назива Велики Спасовдан је обетина Општине Чачак и села Видова, Горња Трпча, Лозница, Међувршје, Парменац, Риђаге, Слатина.

Мали Спасовдан (седам дана после Великог Спасовдана) славе села Бељина, Пријевор, Паковаће.

Прве Тројице (први дан Духова) славе Виљуша, Петница, Премећа, Рајац, Јездина.

Друге Тројице (други дан Духова) славе Бањица, Брезовица, Доња Трпча, Жаочани, Катрга, Коњевићи, Кукићи, Мршинци, Трнава.

Треће тројице (трећи дан Духова) славе Заблаће, Липница, Придворица, Станчићи.

Бели четвртак славе Горичани, Доња Горевница, Љубић, Мрчајевци, Остра, Трбушани.

Бели петак славе Вапа и Качулице, Белу суботу Кулиновци и Белу недељу Атеница и Горња Горевница.

Обетина у чачанском крају пре Другог светског рата

„Чачанска црква је 1834. године била по жељи кнеза Милоша посвећена Вазнесењу Христовом, њену славу Спасовдан прихватио је доцније и сам град Чачак.“¹¹ Спасовдан је прослављан у Чачку 20-тих година двадесетог века веома свечано. Празник је почињао литургијом у цркви, а настављао се спасовданском литијом улицама града да би, после сечења славског колача на Великој пијаци, прерастао у световно весеље. Спасовданска прослава је у време економске кризе од 1929. године до 1933. обележавана нешто скромније, да би од средине 30-тих година повратила стари сјај.¹²

10. Вук Ст. Караџић, *Животи и обичаји народа српског*, стр. 33.

11. Слободан Невољица, „Преглед цркве епархије жичке“ у *културном животију Чачак*, Зборник радова Богородица Градачка у историји српског народа, Чачак, 1993. год., стр. 270.

12. *О прослави Спасовдана у Чачку пре Другог светског рата*, подаци из часописа „Преглед цркве епархије жичке“, бројеви 9 и 10, Чачак, 1926. год. и бр. 5 Чачак, 1936. год., као и „Чачански глас“ бр. 20, Чачак, 20. мај 1934. год.

О прослави обетине у селу Доња Горевница пре Другог светског рата, испричао је стари Горевничанин Војо Лукић:

„Уочи тога дана код старе црквине на Петровића брду, где се одржавало бдење, увече је долазио поп. На дрвету се уреже крст. Су-традан крећу крстоноше, оките то дрво (тзв. свето дрво) разним пољским цвећем, међу којима се налазе и грабове гранчице (да би се момци грабили око девојака и што раније женили). У крстоноше иду скоро сви старији људи, момци, девојке и деца. Окупљају се рано ујутру кад се рађа сунце и доносе са собом барјаке, звона, иконе, и певајући обилазе село, иду од једног записа до другог. На свако дрво, пошто га три пута обиђу, запишу крст, а поп окади то дрво и прочита молитву. Одређени домаћин из села покоси траву на гробљу, уреди добро гробље и спрема ручак за крстоноше на одређеном месту и у одређено време. На челу поворке је барјак, поп је у поворци на коњу, кмет носи свој штап, а сви остали иду пешице. Крстоноше обиђу цело село, сваки крај и засеок и „ударе крст“, запис на дрво. То траје дуго, цео дан.

По завршетку крстоноше код задњег записа се дуже задрже, чита се дужа молитва и отпевају песме па се одлази на заказано место на ручак. Успут, док је пролазила поворка кроз село, домаћице су биле отвориле своје млекаре и изнеле карлице са млеком на улице, сокаке, па су жедне крстоноше пиле млеко. Увече је организована игранка и народно весеље до зоре. На то славље су долазили као на славу Доњогоревничанима и пријатељи из суседних села и градова.“¹³ Овако се прослављала обетина у Чачку и околним селима пре него што је она изобичајена.

Обнова прославе обетине деведесетих година XX века

Обичај прослављања обетине и литије (крстоноше) обновљен је у општини Чачак и околним селима после 40 година.

Чачак је своју општинску славу Спасовдан почео свечано да прославља од 1990. године. На тај дан прво се народ окупи на литургији у Чачанској цркви. После литургије народ са свештеницима обиђе три пута око цркве, а затим се у црквеној порти пресече славски колач и освешта жито.

13. Др Радул Марковић, наведено дело, стр. 144.

По завршеним обредима у црквеној порти, поворка крстоноша креће главним улицама града. На почетку поворке крећу се младићи у свечаним одорама са црквеним барјацима, иконама и крстом. За њима иду свештеници и остали окупљени народ.

Крстоноше праве замишљени круг крећући се од цркве, преко градског шеталишта и поред зграде Гимназије, враћајући се поново у црквено двориште. Молитве се читају на два места, код зграде Поште и поред Гимназије. По повратку у црквену порту, обићу цркву још три пута, а затим иду на свечани ручак у Парохијски дом.

Обетину у чачанским селима, како она данас изгледа, пратила сам на теренским истраживањима 2001. године у два чачанска села, у којима иду крстоноше врло масовно од почетка 90-тих година. То су села Јездина и Пријевор.

Обетина села Јездина била је на Друге Тројице, али се данас прославља на Прве Тројице, јер „падају“ у недељу. Крстоноше су ишле селом све до 1948. године када су забрањене, а обновљене су 1989. године.

Јездина је прво село у чачанској општини које је обновило прослављање обетине. Читаво село се организује око заједничке прославе. На одбору за организацију прославе обетине, сваке године бирају новог домаћина славе-колачара (2001. године биран је дванаести колачар). Све куће у селу дају одређену суму новца за организацију прославе. На месту у селу, које се зове Састанак, налази се главни сеоски запис, и ту се одиграва читава прослава са ручком и музиком. Крстоноше се окупљају рано ујутру на прве Тројице, на Састанку код главног записа (стара крушка). Свештеник ту чита молитву, а сви присутни клече и од покошене траве и цвећа праве венчиће.

Свештеник кади скуп тамјаном и шкроси светом водицом и босиоком. Освештава славски колач, пресече га на пола и адорира вином под светим дрветом, а онда позива колачаре, прошлогодишњег и новоизбраног да „сломе“ колач.

Када је колач сломљен, жене из села га исеку и служе њиме све присутне. По завршетку молитве, сви доручкују код главног записа. После доручка поворка креће у обилазак сеоског атара, у коме обиће осам пољских записа. У крстоноше иду сви сељани мушкарци, жене и деца. Сеоски атар обилазе тракторима. Код записа, узимају барјак и друге црквене реквизите а колачар носи икону и вино. Свештеник под записом чита молитву за плодност и добробит имања и породице домаћина на чијој је земљи запис. Поворка тада обилази свето дрво три

пута. Док свештеник чита молитву и кади тамјаном из кадионице све присутне, колачар обнавља секиром крст на запису.

Свештеник пошкропи урезани крст „светом“ водицом и босиоком, а крстоноше пићем, сланим пецивима и колачима.

Ако у кући има мале деце, колачар им дарује „слаткиш“. Сваке године на обетину деца добијају поклоне за које сва домаћинства у селу скупе новац.

Исти поступак понавља се код сваког од осам записа који се налазе у сеоском атару, док се не направи круг око села, и онда се враћа на Састанак. Ту одмах почиње весеље уз свирку хармоникаша, коло и свечани ручак. После ручка момци из села сваке године организују фудбалски турнир. Веселење и свирка обично потрају дуго у ноћ.

Записи које опходе крстоноше у селу Јездина

1. Састанак

2. Запис на имању Марковића

3. Запис на имању Адама Петровића

4. Запис на имању Радивоја Стефановића

5. Запис на имању Ђока Симовића

6. Запис на имању Бата Вуковића

7. Запис у дворишту старе Јездинске школе (данас зграда месне заједнице Јездина)

8. Запис на имању Бошка Радојковића

Обетина села Пријевор је Мали спасовдан (седам дана по Спасовдану). У селу је од 1990. године обновљена традиција обиласка сеоских записа која је прекинута 1945. године. Данас крстоноше обилазе исте записе који су опхођени пре Другог светског рата.¹⁴ Од тих старих записа којих је некада било 14 у сеоском атару, данас крстоноше обилазе 10. Од 1990. године литије су кретале од цркве у суседном селу Миоковци. Од 1998. године, када су постављени темељи нове пријеворске цркве, литија креће са тог места. Ујутру на Мали спасовдан окупе се на темељима цркве мушкарци из села (по старом обичају у крстоноше иду само мушкарци), а највише има млађих мушкараца и дечака. Свештеник очита молитву у цркви, поделе се црквени реквизити, црквени барјак, иконе, крст и југословенска застава. Када се молитва заврши, крстоноше обиђу око цркве три пута, и при том певају: „Господи помилуј.“

14. Сећање Јота Робајца на прославу Спасовдана 1942. год. када је учествовао као ђак другог разреда основне школе.

Свештеник пошкропи светом водицом и босиоком све присутне и онда крећу у опход села. Сеоски атар обилазе пошавши од цркве слева на десно. Некада се у опход ишло пешице, а сада се иде тракторима. Када поворка стигне до записа, напред иду млађи са црквеним реквизитима. Домаћин, на чијем је имању запис, окитио је свето дрво венцем од цвећа и разних врста житарица. Учесници поворке се поздраве са домаћином, прислоне барјак и заставу на запис и поставе иконе на сто поред записа. Свештеник упали свећу, сипа „свету“ водицу у посуду са босиоком, прочита молитву и окади све присутне. При читању молитве учесници похода и домаћин клече. Када се молитва прочита, дечаци узимају црквене реквизите и цела поворка обилази око дрвета три пута.

По завршеном опходу један човек, коме је то дато у задатак, урезује секиром крст у запис (сваке године урезује се нови крст, не обнавља се стари), док свештеник благосиља имање и домаћина на чијем имању је запис речима:

„Да буде здравља и берићета и у пољу
и у кући, и у воћњаку и у винограу“... набрајајући добре жеље за плодност и родну годину. После тога пошкропи све учеснике светом водицом и босиоком.

Када се молитва под записом заврши, домаћин служи крстоноше храном и пићем. Учесници поворке се ту мало задрже и онда крећу до следећег записа.

Пре Другог светског рата када су крстоноше ишле селом, доручак је увек био код трећег записа на имању Дробњака, а ручало се на последњем, на имању Маркешевића. Тако је и данас, иако сада свака кућа која на имању има запис служи крстоноше храном и пићем.

Када се обиђе цео атар села, крстоноше се враћају до цркве, где се мало одморе и одатле иду својим кућама.

Записи које опходе крстоноше у селу Пријевор

1. Црква
2. Запис на имању Аксентија Вучићевића
3. Запис на имању Дмитра Дробњака
4. Запис на имању Будимира Андрића
5. Запис на имању Милоша Шибалића
6. Запис на имању Ранке Даниловић
7. Запис на имању Владана Миловановића
8. Запис на имању Рајка Симеуновића
9. Запис поред воденице манастира Никоље

10. Запис на имању Жељка Чарапића

11. Запис на имању Обрена Маркешевић

Обетина некад и сад – сличности и разлике

Када се види како је изгледала обетина у чачанском крају некада и како данас изгледа, може се закључити да је начин извођења обреда остао исти. Прослава обетине се увек састоји из истих ритуалних радњи, са мањим локалним разликама, које не мењају његову суштину. При обнављању прославе обетине, када је она поново изашла из оквира породице и црквене порте, сељаци су се углавном руководили сећањем старијих људи који су већ учествовали у обреду. У селу Пријевор било је неколико крстоноша који су у опход (крстоноше) ишли пре Другог светског рата. Многи обичаји који су некада били саставни део обреда данас су потпуно нестали. Савремени начин живота унео је велике промене у сеоску средину тако да неки од обичаја једноставно нису могли да опстану.

Жене су некада пред крстоноше износиле карлице са млеком, које су они пили и „бркали“ по карлицама, да би се кајмак боље „хватао“. Данас се пред крстоноше износи обиље јела и пића, тако да се млеко више и не служи. Модерне домаћице сматрају овај обичај празноверјем.

Пред крстоноше су изношени и болесници, јер се веровало да они имају натприродне моћи, и да могу да излече. И овај обичај је потпуно нестао. Крстоноше су сеоски атар обилазиле искључиво пешице, само је свештеник био на коњу. Сада сви обилазе записе возећи се на тракторима, јер је практичније и брже се обићу записи. У селу Јездина, од када је обновљена прослава обетине, уведени су и неки нови обичаји. Сваке године, после свечаног ручка, одржава се сеоски фудбалски турнир и подела „слаткиша“ деци из села.

Обетина у Чачку је задржала исту форму какву је имала и пре Другог светског рата. Променио се само пут којим крстоноше иду у обилазак града. Некада су крстоноше ишле до Велике пијаце, где се „ломио“ колач, а данас иду од цркве, преко Градског шеталишта и Гимназије, док се колач ломи у црквеној порти.

Закључак

Крајем 80-тих и почетком 90-тих година XX века, распадом бивше Југославије, нагло почиње да се буди дуго гушена национална свест српског народа. Почиње обнова запуштених богомоља, грађење нових, а свештеницима се враћа дуго оспоравана улога у друштву. У таквој клими опште обнове и враћања вери и традицији долази и до обнове слављења обетине и обредних поворки – крстоноша које су биле забрањене до коначног изобичавања. Прослава обетине и обредне поворке јављају се као „једна од најрепрезентативнијих манифестација села као обредно-религијске заједнице“.¹⁵ Поставља се питање да ли је и данас обетина задржала ту функцију, или су њене функције у савременим условима живота другачије?

„Функције обреда зависе од низа историјских, друштвених и економских околности.“¹⁶

У кризним годинама, какве су биле последње године XX века, са несигурном безбедном и економском ситуацијом, раслојено и уништено село се поново интегрише кроз колективне религијске обреде. Обнова прославе обетине има и политичку позадину, као врста побуне против дотадашњег система мишљења и исказивања припадности одређеној политичкој групи. Већина учесника у литијама истицала је верску, а посебно политичку оријентацију. На питања зашто се одређена радња врши и какво је њено значење, већина испитаника није имала одговор или су одговарали са „зато што се тако радило“ и „зато што тако треба“.

Из тога се може закључити да је религијска функција обетине и крстоноша као умољавања виших сила за плодност и повољне атмосферске прилике потпуно ишчезла. Уместо ње, највише се истиче друштвена улога, интеграције заједнице у сложну целину, окупљену око заједничке прославе.

15. Никола Павковић, *Село као обредно-религијска заједница*, Етнолошке свеске II, Бгд., 1978, стр. 54.

16. ИБИД, стр. 60.

VILLAGE RELIGIOUS FESTIVAL IN CACAK REGION

Village religious festival ('obetina' is the word used in this area) is a religious day of the whole village. The word 'obet', 'objat' in the sense of oath is well known to the Slavs. The custom of religious festival of the whole village when there is religious procession, and when cross bearers walk through the fields and visit wholly trees – records, has remained from the pagan times but because of Christianization has lost many characteristics which it must have had before. Although it is called village religious festival and it has some characteristics in common with Patron Saint's Day (cutting the cake, priest's taking part in the ritual, carrying church accessories), basically speaking it is pleasing gods of atmospheric occurrences for fertility and it dates back into the ancient times. In the neighbouring villages and the town Cacak, this custom was traditional till the end of the World War Two when it was banned by the communist government. Since 1989, with the rise of national consciousness, the celebration of village religious festival has revived vigorously in Cacak neighbouring villages. Renewal of an old custom cannot be imagined without innovations caused by modern way of living. According to the available materials and researches on the territory of the Cacak municipality, we are going to see how this festival was celebrated before and nowadays. We are going to notice the differences and novelties in the way of celebrating it in the period of 90s of the XX century.

Ivana Ćirjaković

„ZAVÉTINA“ OU „OBÉTINA“

C'est par les termes de „zavétina“ ou d'obétina“ que l'on désigne, dans la région de Tchatchak, la fête qui est célébrée par toute la population d'un village. Le mot archaïque d'“obet“ ou „obiat“ signifiant le voeu est connu par tous les Slaves. Cette coutume consiste en processions des paysans ou des porte-croix qui vont visiter les champs et les saints arbres („zapisi“); elle est un résidu de l'époque païenne, mais, christianisée, elle a perdu des caractéristiques qu'elle aurait dû avoir auparavant. Bien que l'“obétina“ soit appelée fête du village et malgré certains éléments communs à „la slava“ (fête familiale serbe en l'honneur du saint patron de la famille), tels que le pain rituel coupé par le prêtre, la participation de celui-ci au rituel, l'usage d'objets sacrés, elle équivaut essentiellement à l'imploration de la

divinité des phénomènes atmosphériques assurant la fertilité et remonte à un passé fort lointain. Dans les villages des environs de Tchatchak cette coutume avait existé jusqu'à la fin de la Seconde Guerre mondiale, après quoi les autorités communistes l'ont interdite. Avec le réveil du sentiment national, à partir de 1989, la célébration de l'"obétina" connut un brusque renouveau dans les villages des environs de Tchatchak. Cependant, la résurrection d'une coutume éteinte ne peut se faire sans les innovations imposées par la vie contemporaine. Les documents qui nous ont été accessibles et les recherches effectuées sur le terrain, dans la commune de Tchatchak, nous permettront de nous figurer comment l'"obétina" était célébrée dans le passé et comment elle est célébrée de nos jours, après sa restauration. On pourra se rendre compte des différences et des innovations introduites dans la célébration de cette fête vers les années 90 du XXe siècle.

Ivana Ćirjaković

Литије у Чачку, Спасовдан 1998. године

Плетење венчића на Прве Тројице, село Јездина 2001. године

Ломљење колача под записом, село Јездина 2001. године

Урезивање крста на запис, село Јездина 2001. године

Свештеник адорира урезани крст вином, село Јездина 2001. године

Крстоноше обилазе око записа, село Пријевор 2001. године

Ручак у дворишту Обрена Маркешевића, село Пријевор 2001. године

Колачар дели деци „пакетиће“, Прве Тројице, село Јездина 2001. године